

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124168816/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Hensigten var den: at døve Ørene paa sig selv og andre ved det mest afskyelige Musikkorps, som nogensinde i hæns og fortrukken Tilstand har ravet af Sted i Spidsen for en engelsk mob.

Hvorfor the strike var gjort, og hvilke the strikesmen's Fordringer var, kunde jeg ikke bringe i Erfaring. Det eneste faktiske, jeg kunde faa ud af det hele, var, at det var Kul- og Jernværksarbejdere, som — det maa man sige til deres Ære — nu paa fjerde Maaned havde holdt ud, eller hvad man i Haandværkersproget kalder: været „fyrrige“. Denne „Fyrighed“ i overført Betydning var for Resten ikke løbet af uden visse Fyrigheder i almindelig Forstand, og blandt andre kole-riske Foretagender havde saaledes den samtlige Bænde den fore-gaaende Aften paa dens Samlingsplads, the cattle market, banket en Afdeling ulykkelige Normænd af, der af Fabriksherrerne var blevne indkaldte til de vakante Pladser, og alle som én havde de nidkære strikesmen heftigt lovet fremdeles at vilde banke enhver Udkæn-ding af, der gik imellem dem og deres „duty“.

Det var et Fænomen fra den „oplyste“ (engelske) Tidsalder.

Da jeg Aftenen efter stod i Døren til det graa og triste Hotel, der husede mig indenfor sine melankolske Vægge, og medens jeg i et Slags halvfortvivlet Aandssløvhed netop havde begyndt at tælle efter, hvor mange Gange i Minuten Dampfløjten lod sig høre derovre fra den store, tunge, graa og triste Stationsbygning, blev pludselig mit Regnskab bragt i Uorden ved, at en Mængde Mennesker af alle Stæn-der og Køn kom løbende forbi mig under Raabene: He is poisoned; they have killed him! Da jeg nu nok kunde ønske at vide, hvem det var, der saaledes var taget af Dage, fulgte jeg — i den Forventning, at jeg skulde blive Vidne til en stor Sensationsscene, maaske end-ogsaa i næste Gade — øjeblikkelig med Strømmen. Den standsede udenfor det nærmeste Aviskontor, og her fik jeg Sagens Sammen-hæng at vide. Det var ikke Redaktøren, der var bleven forgivet, det var ingen af Negrene, „de Sorte“, der var bleven myrdet; alle „Med-arbejdere“ sad uforstyrrede ved deres Pulte, og Redaktøren selv, den store Udgiver af et Blad, der nærmest vilde kunne svare til vor salig „Sandheds-Pakkel“, Folkets Talsmand, strikens Panegyrist, meddelede det forsamlende Folk med en fast Stemme, men i dyb Be-vægelse, at Rytet desværre havde talt sandt, og at den store R e n- f o r t h, den uovervindelige Baadkæmper, i Følge derom indløbet Tele-gram var overvundet af Døden midt under hans Anstrængelse for at tilkæmpe sig og sit Fødeland en glimrende Sejr.

Det var en stor Sorg, en Bysorg, en Landesorg, og Forfærdelse greb den hele Forsamling omkring mig og spredtes i utrolig Hast over alle Gader og Stræder. Paa mig frembragte den almindelige Be-vægelse en Tilbøjelighed til at sætte mig et Par Tusind Aar tilbage i